

Hátszél

VISSZHANG - LXIII. évfolyam, 22. szám, 2019. május 31.

Magyarország miniszterelnöke nyolcvan-kilencven százalékban uralja a médiát, de százban szeretné. Ám mivel egyelőre másképp nem jut hozzá ehhez a totalitáshoz, a meg nem kapott tíz-húsz százalékot pumpálja fel a fantáziájában teljességnek. Ennek jegyében pedig mindenfelé azt meséli, hogy örökös ellenszélben kell haladnia az ország hajójával.

Legutóbb a *Bild* című lapnál mondta el ezt a panaszát (május 24.), hozzátéve, hogy milyen jó lenne, ha egyszer végre hátszelet is kapna. Mintha a saját, óriási sajtóbirodalma, annak megannyi hűséges szolgája nem is létezne, egy csöppnyi szelet sem fújna neki.

Nosza, rohantak még magasabb fokozatra kapcsolni a fúvást a rendszeres hátszélszolgáltatói, mihelyt meghallották a gazda óhajtását. Nehogy már azt higgye, hogy ők lankadni kezdtek! A központi pártlap és a központi médiaalapítvány úgy lendült akcióba, mintha még annak a hiányzó tíz-húsz százaléknak a penzumát is nekik kéne pótolniuk. A miniszterelnök így huszonötödikére akkora hátszelet kapott, amitől az ország teljes területén ő került fel a lapok címdalára. Először is a *Magyar Nemzet* nagyinterjút készített vele, amelynek címéül ráadásul a pártja választási felhívását írták oda (*A bevándorláspártiak mind ott lesznek, legyünk ott mi is!*). Ezután a *Bors* és az összes megyei lap kiadása átvette az interjút, online-ban és printen egyaránt. Arra a napra megvalósult a nagy álom, a totalitás: minden újságolvasó mindenütt csak az ő képével és szavaival találkozhatott.

Gondolnánk, ez bizony már nem pusztán hátszél, hanem egy akkora orkán, amely bármikor oda is csaphatja a hajót egy szirthez, és az léket vág rajta. Az olvasó nem hülye, könnyen rájöhet a turpisságra, már süllyednek is. Ez azonban hatalmas tévedés, szó sem lehet itt semmiféle lékről. Hiszen ahhoz, hogy egy újságolvasó ilyesmire rájöjjön, egyben kéne látnia az összes megyei lapot, Somogytól Hevesig – csak így szűrhatná ki a szemét azok egyformasága. Emellett még jól fejlett állampolgári önérzettel is kéne rendelkeznie, hogy kikérhesse magának, ha hülyének nézik és rendszeresen megfosztják a legalapvetőbb információktól. Az újságolvasók azonban nem oknyomozó riporterek, hogy minden egyes lapszámnál gyanút fogjanak, felhívják a szomszéd megyét, vagy a neten járjanak utána a sejtéseiknek. Emellett nem is olyan állampolgárok, akik régóta begyakorolták a szembenállást. Ez nem az az ország. Így arra, hogy a sajtót milyen mértékben irányítják ismét egypárti módszerekkel, kizárólag egy szűk réteg lát rá: amely az ezt leleplező újságokat is olvassa és általában is járatos a közéletben.

Mindezt pedig a miniszterelnök még nálunk is pontosabban tudja. Olyan pontosan, hogy a legnagyobb céltudatossággal építi erre – az emberek gyanútlanságára, átverhetőségére és politikai analfabetizmusára – a stratégiáját. Az ő hajója igazából ettől halad, ez az, ami őt előreviszi. Mindeközben a látvány lassan felér egy molière-i komédiával. Szolgákat látunk, akik ájult boldogsággal fújják a hátszelet dicső kormányosuknak, az pedig a teljesítményükről úgy beszél a nagy nyilvánosság előtt, mint ami mit sem számít. Mások ellenszélét viszont a végsőig fölértékeli. Ráadásul éppen annak a makacsul ellenálló, tíz-húsz százaléknak a szolgálataira vágják, amely soha nem lehet az övé. És amelynek tagjairól a szolgák úgy tudják: rég sikerült örökre legyőzniük mindegyiküket, igazából ők azok, akik nem léteznek. Ezért még nagy bátran azt is megengedik maguknak, hogy amikor ezek a nem létezők a szemükre vetik a totális központosítást, akkor ezt a központi szerkesztőségük minden lapban ugyanazzal a központilag szerkesztett szöveggel cáfolja.

A végkifejlet persze már fölsejlik a távolban, de valahogy mégsem lehet megkönnyebbülten röhögni ezen.

